



Datum van
inontvangstneming

:

08/07/2022

Zaak C-335/22**Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof****Datum van indiening:**

23 mei 2022

Verwijzende rechter:

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) [scheidsgerecht voor belastingzaken (centrum voor bestuursrechtelijke arbitrage – CAAD)] (Portugal)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

19 mei 2022

Verzoekende partij:

A, S.A.

Verwerende partij:

Autoridade Tributária e Aduaneira (belasting- en douanediens, Portugal)

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Het onderhavige verzoek om een prejudiciële beslissing is ingediend in het kader van een geding tussen A, SA (hierna: „A”) en de Autoridade Tributária e Aduaneira (belasting- en douanediens; hierna: „AT”), waarbij A vraagt om nietigverklaring van de beschikking tot afwijzing van haar verzoek om heroverweging en van haar berekeningen tot aangifte van de imposto do selo (zegelrecht; hierna: „IS”) voor 2018, alsmede om teruggaaf van het betaalde bedrag, vermeerderd met vertragingsrente.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

A is een kredietinstelling die is geregistreerd als financiële intermediair, in welke hoedanigheid zij optreedt in het kader van de uitgifte van effecten en ten behoeve van verschillende emittenten effecten op de markt plaatst. Voor deze diensten

brengt A een plaatsingsprovisie in rekening. Over de in 2018 uitgegeven facturen met betrekking tot deze plaatsingsprovisie is IS berekend en aan de Staat betaald overeenkomstig punt 17.3.4 van de Tabela Geral do Imposto do Selo (algemeen tarief IS; hierna: „TGIS”), ten belope van 499 491,30 EUR. Aangezien A van mening is dat over deze plaatsingsprovisie geen belasting is verschuldigd, heeft zij een herzieningsverzoek ingediend, dat is afgewezen.

Prejudiciële vragen

- 1) Kan artikel 5, lid 2, onder b), van richtlijn 2008/7/EG van de Raad van 12 februari 2008 aldus worden uitgelegd dat deze bepaling zich verzet tegen de toepassing van *imposto do selo* (zegelrecht) op provisies voor diensten op het gebied van financiële bemiddeling die door een bank worden verricht in verband met het op de markt brengen van verhandelbare effecten – obligaties en handelspapier – die door verschillende vennootschappen zijn uitgegeven, waarbij verzoekster alles in het werk moet stellen om de effecten te verhandelen, door beleggers te identificeren en contact met hen te leggen, door inschrijvings- of kooporders in ontvangst te nemen en, in sommige gevallen, door zelf de aangeboden effecten te kopen?
- 2) Luidt het antwoord op de eerste prejudiciële vraag verschillend naargelang het verstrekken van financiële diensten wettelijk verplicht dan wel slechts facultatief is?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Richtlijn 2008/7/EG van de Raad van 12 februari 2008 betreffende de indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal (PB 2008, L 46, blz. 11): artikelen 5 en 6.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Decreto-Lei n.º 287/2003 de 12 de novembro, que altera o Código do Imposto do Selo (wetsbesluit 287/2003 van 12 november 2003 tot wijziging van het wetboek zegelrechten): artikel 1 en punt 17 TGIS.

„Artikel 1

Materieel toepassingsgebied

1 - De [IS] is van toepassing op alle akten, overeenkomsten, documenten, effecten en andere rechtshandelingen of situaties waarin de TGIS voorziet, met inbegrip van de kosteloze overdracht van eigendom.

[...]

Punt 17:

17. Financiële verrichtingen:

[...]

17.3 Transacties uitgevoerd door of met bemiddeling van kredietinstellingen, financiële vennootschappen of andere instellingen die daar wettelijk mee gelijkgesteld zijn alsook elke andere financiële instelling - op de geïnde waarde:

[...]

17.3.4 - Andere vergoedingen en provisies voor financiële diensten, met inbegrip van vergoedingen voor betaalkaarttransacties – 4 %.”

Korte uiteenzetting van de feiten en van het hoofdgeding

- 1 A is een kredietinstelling die sinds februari 1983 in Portugal actief is en tot 2015 Banco B, S.A. heette. Zij heeft van de Banco de Portugal een vergunning gekregen om als bank op te treden en is als financiële tussenpersoon geregistreerd bij de Comissão de Mercado de Valores Mobiliários (commissie voor de effectenmarkt; [...]).
- 2 Het maatschappelijk doel van A is het uitoefenen van het bankbedrijf, hetgeen alle transacties omvat die banken wettelijk mogen verrichten, alsmede het verwerven van aandelen in vennootschappen met een ander maatschappelijk doel.
- 3 In de periode van 1 september tot en met 31 december 2018 heeft A in het kader van haar activiteiten als financieel tussenpersoon deelgenomen aan verschillende transacties betreffende de uitgifte van effecten in de vorm van verhandelbare titels (obligaties en handelspapier), waarbij zij ten behoeve van diverse emittenten (vennootschappen) plaatsingsdiensten met betrekking tot deze titels verrichtte.
- 4 Deze plaatsingsdiensten omvatten voor A de verplichting om zich naar beste vermogen in te zetten om de effecten te verhandelen, door inschrijvings- of kooporders in ontvangst te nemen en in sommige gevallen de aangeboden effecten te kopen, wat betekent dat A zich er dan toe verbindt deze op eigen risico en voor eigen rekening te plaatsen tegen de voorwaarden en binnen de termijnen die met de emittent of de verkoper zijn overeengekomen. Het verrichten van plaatsingsdiensten houdt ook in dat contact wordt opgenomen met investeerders.
- 5 Als tegenprestatie voor de plaatsing op de markt van verhandelbare effecten die door handelsvennootschappen worden uitgegeven in het kader van openbare en onderhandse emissies, brengt A een plaatsingsprovisie (*agency fee – bond placement*) in rekening.
- 6 In de periode van 1 september tot en met 31 december 2018 heeft A tien facturen uitgeschreven met betrekking tot dergelijke provisies voor de plaatsing van

verhandelbare effecten op de markt, waarover IS is berekend en aan de Staat is betaald tegen een tarief van 4 % overeenkomstig punt 17.3.4 TGIS.

- 7 Aangezien volgens A geen IS over deze plaatsingsprovisies verschuldigd is, heeft zij de AT op 15 oktober 2020 verzocht om de betrokken aangiften te herzien, deze nietig te verklaren en haar de betaalde belasting ten bedrage van 499 491,30 EUR terug te geven.
- 8 Bij beslissing van 28 december 2020 is haar herzieningsverzoek verworpen.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 9 A is van mening dat zij de betrokken IS ten onrechte heeft aangegeven, aangezien zij deze belasting niet verschuldigd is. Zij baseert zich daarbij op het uitdrukkelijke verbod op het heffen van indirecte belastingen op verrichtingen die het bijeenbrengen van kapitaal behelzen, dat is neergelegd in artikel 5, lid 1, onder b), van richtlijn 2008/7/EG van de Raad van 12 februari 2008 betreffende de indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal (hierna: „de richtlijn”) en dat volgens haar verlangt dat punt 17.3.4 TGIS restrictief wordt uitgelegd.
- 10 Uit het feit dat de AT haar herzieningsverzoek heeft afgewezen, blijkt dat die dienst de betrokken verrichtingen inzake het bijeenbrengen van kapitaal en plaatsingsdiensten onjuist heeft opgevat.
- 11 Volgens de AT is er geen sprake van onwettigheid zoals A stelt. Daar punt 17.1 TGIS niet ziet op de uitgifte van obligaties en handelspapier, zou een dergelijke uitgifte niet onder de IS vallen indien de ondernemingen (de klanten van A) die rechtstreeks zouden verrichten.
- 12 In de hier onderzochte situatie hebben deze ondernemingen evenwel de diensten van A met dat doel ingehuurd. Bijgevolg is over de betrokken plaatsingsprovisies IS verschuldigd, aangezien overeenkomstig artikel 1, lid 1, van de Código do Imposto do Selo (wetboek inzake zegelrechten; hierna: „CIS”) is voldaan aan de objectieve en subjectieve voorwaarden van punt 17.3.4 TGIS.
- 13 De AT voegt daaraan toe dat de kosten die voortvloeien uit overeenkomsten voor de uitgifte van obligaties en handelspapier, met name de door A aangerekende provisie, niet kunnen worden geacht binnen de werkingssfeer van de richtlijn te vallen, aangezien zij een dienst betreffende het op de markt brengen van effecten vormen die niet onder artikel 5, lid 2, onder b), van de richtlijn valt.

Korte motivering van het verzoek om een prejudiciële beslissing

- 14 Het onderhavige geding beperkt zich tot de vraag of de plaatsingsprovisies die A in rekening brengt in het kader van overeenkomsten tot uitgifte van obligaties en handelspapier, al dan niet onder de IS vallen, gelet op punt 17.3.4 TGIS en

artikel 1, lid 1, CIS, en of het verbod van artikel 5, lid 2, onder b), van de richtlijn voor deze provisijs geldt.

- 15 De AT is van mening dat volgens de bewoordingen van punt 17.3.4 TGIS en artikel 1, lid 1, CIS, IS moet worden geheven over de betrokken commissies, die door A in rekening worden gebracht. De toepassing van deze belasting is volgens de AT niet in strijd met de richtlijn, aangezien zij niet onder het verbod van artikel 5, lid 2, onder b), daarvan valt: de verhandeling door een bankinstelling die niet de emittent van de verhandelbare effecten is, kan immers niet worden aangemerkt als een verrichting inzake de inbreng van kapitaal. Hierbij benadrukt de AT dat het beroep op financiële tussenpersonen niet voortvloeit uit een wettelijke verplichting, maar een mogelijkheid betreft die openstaat voor de uitgevende instellingen. Ten slotte stelt de AT dat, zelfs indien dergelijke commissies binnen de werkingssfeer van artikel 5, lid 2, onder b), van de richtlijn zouden vallen, de in artikel 6, lid 1, onder f), van de richtlijn bedoelde afwijking dan van toepassing zou zijn.
- 16 Volgens A rijst de vraag of de heffing van IS op basis van de letterlijke uitlegging van de nationale regeling niet onverenigbaar is met de richtlijn in het licht van artikel 5, lid 2, onder b), ervan, gelet op de reikwijdte van deze bepaling en de uitlegging die het Hof van Justitie eraan heeft gegeven in het arrest van 19 oktober 2017 in zaak C-573/16, Air Berlin.
- 17 In dit verband betoogt A dat de in geding zijnde plaatsingsprovisies op dezelfde wijze moeten worden behandeld – dat wil zeggen onbelast moeten blijven – als de uitgifte van obligaties, met inbegrip van de daarover verschuldigde rente, aangezien het tegendeel kan leiden tot inconsistentie bij de toepassing van de richtlijn.